

НЕ СПАВАЈТЕ, НЕЋЕ НИ ВАС МИМОИЋИ

Дани пролећни апокалиптично тутње
Нагрђујући део по део наших градова
Док обезљуђени сеју светом смутње
Преблага је рећи руља безумних гадова

У душе нам се увлачи туга изгорелина
И раздиру јецаји рањених мостова
А ноћима оргија смрт са великих висина
Дробећи кости уснулих нам кровова

Ко може неће иако види да смо сами
Као и толико пута минулих нам векова
Пркосом хиљадугодишњих борова на осами
Одолевамо насиљу подмуклих ветрова

Варате се сви који мислите да ће вас мимоићи
Ово зло време кобног људског посрнућа
Када већ кренуше суновратно и вас ће стићи
Да вам разарају и животе и темеље кућа

А после тога ако нас шта преостане
Биће нас доста да спремимо освету
Затремо заблуде и излечимо ране
И поставимо темеље људскијем свету

15. 4. 1999.

ВЕЛИКА МАЛА МИЛИЦА

Мала Ракић Милица
Још ни девојчица
То мамино и татино злато
Од срца им за срећу дато
Милица анђеоског лица
Милица благе божанске грађе
Тек је године почела да броји
Па коме је она била крива
Људи моји
Да се на нишану
Данас најубојнијег оружја нађе
И тако њена звезда прерано
У други свет зађе
Не само што је убише
Него се и њеној смрти
Наругаше
Своја злодела називају колатералном
Споредном
Заправо ништавном штетом
У тим и таквим злочинима
Колико је међу њима било Милица
Наших малених сваке на свој начин мученица
Којима се у овом кобном бездушју придружи
И наша Велика Мала Милица

Чија би судбина сваком разумном бићу
Морала бити последња опомена
Да широм ове нам једине планете
На такав начин не страда ни једно једино дете
Но да напoкoн нашим светом заувек завлада
Истински људска и божанска правда
18. 4. 1999.

ЗА СЛОБОДУ И СПАС И НЕ САМО ЗА НАС

Понедељак је
Почетак још једне недеље
Мање ратне а више радне

Још један корак великих нада

Још једна песма за око целе Земље
За усправљање погнутога света
Да се затиру безнађа и страх
А да уместо њих свуда љубав цвета

Још једна неизмерна жеља
Да мрачњаци и силници доживе крах
И да им се имена и трагови
Претворе у пепео и прах

За љубав и одлучност свију нас
Истину и срећу
И нас и свега слободољубивог света
Да се напокон и заувек
Ослободи неправди и понижења
Ова нам једина вољена Планета

19. 4. 1999.

БИЋЕМО У СВЕМУ И БОЉИ И ЛЕПШИ

Протичу дани никада лепши
Пролећни
Час брже час спорије
Један од другог нестварно другачији

Али и прилично слични
Па и идентични
У ономе што нам је свако јутро
Много неизвесније
И у исти мах још јасније
Грче теже опорије

Но ми не смемо ни за тренутак
Да се у мутније воде утапамо
Него што су
Нити да се уплашени предајемо
Тим пре opakим силницима
Бездушницима
Па ма ко су

Упркос њима бездушницима
Наше ће њиве занавек бити
Још плодније
Баште цветније
Реке племенитије
Воће родније
Ћуприје стаменије
Зоре сјајније
Птице распеваније
Жртве светије /.../

20. 4. 1999.